

Een jongedame vertelt

Het was al tegen zessen, en ik stond op het punt om ons kantoor te sluiten, toen er een “*cholita*” (een jonge vrouw) van ongeveer twintig jaar naar me toekwam. Ik liet haar binnen, gaf haar een stoel en vroeg waarmee ik haar van dienst kon zijn. Zij had haar antwoord goed voorbereid en zei: “Er zijn intussen al weer tien jaren voorbij sinds mijn moeder gestorven is. Daarom wil ik graag een H. Mis laten lezen om God te bedanken dat Hij ons zo’n goede moeder gegeven heeft en tevens dat zij nu bij God gelukkig mag zijn, zoals u het laatst uitlegde bij een H. Mis.”

Na enkele minuten hadden wij een dag en een uur voor de H. Mis vastgesteld en voordat zij kon vragen “Hoeveel is het?”, was ik haar voor. Ik vroeg haar: “Waar woon je?” “In Cuchumpaya”, was haar antwoord. Zij was echt om een praatje verlegen merkte ik. “Hebben jullie daar een huis?”, zei ik belangstellend. “Ja... eigenlijk nee”, antwoordde ze. En ze ging verder: “Vroeger hadden wij een eigen huis, maar nu zijn wij huurders geworden.” Zij maakte mij nieuwsgierig en ik vroeg haar: “Hoe komt dat?” Toen begon zij heel haar verdriet te vertellen. “Vroeger hadden wij een mooi, eigen huis. Vader is vroeg gestorven. Moeder bleef over met vijf kinderen en ik ben de oudste. Maar moeder werd ziek van het harde werken en moest naar het ziekenhuis. Al het geld ging op. Vóór haar sterven heeft zij nog een lening afgesloten van 5000 bolivianos. Toen stierf zij. Een tante van ons ging bij ons wonen en zorgde heel goed voor ons.

De tijd ging voorbij en mijn peetoom, de geldschieter, vroeg op zekere dag wanneer wij alles zouden betalen. Ik zei hem: “Op het eind van het jaar, na de grote oogst.” Toen zei hij: “Het zal je nooit lukken vanwege de rente. Reken maar uit: 10% per maand en het zijn nu al zoveel jaren.” Echt waar, pater, ik schrok me een ongeluk. Maar de geldschieter, mijn peetoom, zei: “Ik heb altijd veel respect gehad voor jullie moeder en voor jullie, vooral voor jou. Jij bent toch mijn petekind. Wij zullen wel een regeling treffen”.

“Weet je nog, of heeft je moeder dat nog verteld, wat de garantie was bij de lening? Jullie huis en alles wat daar bij hoort. Ik krijg dus het huis en jullie blijven daar maar lekker zitten, maar betalen mij elke maand huur.”

Ze zat erbij te huilen. “Wat konden wij anders doen dan JA te zeggen en de nieuwe eigendomspapieren te tekenen? Hij had ons ook op straat kunnen zetten.” Ik had erg met haar te doen. Ik werd er stil van.

We vergaten te praten over hoeveel zij voor de H. Mis zou moeten betalen. Hoe kun je in zo’n geval ook iets vragen. Zij ging enigszins opgelucht naar huis.

Gelukkig zijn sinds 1964 (hulde aan pater Nico Beumer o.s.a. in Chulumani) op vele plaatsen in Bolivia spaar- en leencoöperatieven opgericht met heel veel succes. Waarom? Om de vele onrechtvaardige geldschieters, woekeraars, de kop in te drukken en te doen verdwijnen. In ieder geval in Chulumani is het gelukt, dankzij de vele goede medewerkers die wij daar hadden.

(zie ook: ‘Het wonder van Chulumani’ op p.78)

Foto van een Spaar- en Leenbank